

Bulgarian Open, deň prvý, cesta a tréning

Aj keď sa ešte prvý deň poriadne neskončil, musím už začať písať, lebo toľko zážitkov sa mi stane tak za mesiac. Ale kludne by som to mohol zhrnúť do jediného slova – Bulharsko. Sme už konečne ubytovaní, je 16:30 tohto času a ešte nám chýbajú dvaja účastníci zájazdu. Aj tí budú mať určite perličky na zverejnenie.

Do Bulharska, resp Sofie, sme odleteli ešte včera v noci, neskoro večer, po tréningu a večeri. Osem ľudí, z toho sedem hráčov a jeden tréner. Už ten počet je nebezpečný, je väčšie riziko, že sa niečo pos....pokašle. Ale všetko bolo v pohode, pokiaľ sme boli v Bratislave a v lietadle. Aj tašky nám prišli bez problémov. Iba očakávaný odvoz na neďaleký hotel neprišiel. Ok. Dalo by sa aj pešo, no s taškami sme lepšie zobrali dva taxi. Samozrejme nadávky od šoférov, „prečo sa tu trepeme, mohli ste ísť pešo, neoplatí sa nám to“ a podobné reči. Platili sme v každom aute ináč, žiadne prekvapenie, bez lístku, alebo starý účet po predchádzajúcich pasažieroch. Ok. Hotel klasický na jednu noc, ako to pri letiskách býva, ale sme radi, že sa máme kde zložiť, veď hneď ráno o 10:00 odchádzame do dejiska turnaja. Ani raňajky som neobjednával, na čo tak draho – 7euro.

Ráno teda zraz tesne pred predpokladaným odchodom na letisko. Objednali sme mikrobus, v cene hotela, na 9:40. Bol to jeden chlapík, čo vedel po anglicky iba – Terminal One, Terminal Two, a v princípe neustále pendloval medzi hotelom a letiskami. (Mimochodom nás mal včera brať.) Problém nastal však už na recepcii pri odhlasovaní sa z izieb. „Platili ste“ pýta sa recepčná. „Samozrejme, že sme platili, kartou, Slovenský stolnotenisový zväz“ odpovedal som ja, ako vedúci výpravy. „Nie, nič tu nevidím, musíte zaplatiť“ znela strohá a myslím si, že aj nacvičená odpoveď. No čo, po komunikácii so sekretariátom, aj keď mi tvrdili, že máme zaplatené, platili sme znova a že ak bude dvojitá platba, že nám to vrátia. Ja som pokračoval v diskusii s managerom, v princípe som ho obvinil, že to robia zámerne a že je to taká Bulharská kultúra. On že mám teda zavolať políciu, on že nikoho neokráda a že všetci Bulhari nie sú rovnakí.

Meškanie asi trištvrte hodiny, ale na dvakrát sme sa na letisko dostali, tam nás už dlhšie čakali Francúzi, Taliani a Maďari (Lakatos a Olah) a organizátori. Práve však zistili, že sa, aj s vecami do autobusu, nevlezieme. Rýchlo vybavovali ďalší auto na batožinu. (to ,Rýchlo, som si mohol odpustiť) V poriadku, môžeme konečne vyraziť do Panagyrishte. Cesta trvá do dvoch hodín. Po príchode, na zlý hotel alebo miesto, sme zistili, že auto s našimi batožinami tu ešte nie je. Idem teda aspoň do haly vybaviť akreditáciu, nech nestrácame čas. Po chvíli zisťujem, že čas je tu úplne v pohode. Nič nie je zorganizované, všade len trpezlivosť, batožiny nie sú, že vraj za 30 minút, maximálne 40. To iste, boli to vyššie dve hodiny, medzitým sme sa aspoň každý osobne akreditoval, najedol sa a znovu čakať. Aj keď konečne tašky prišli, aj tak sme čakali na ďalší odvoz do nášho hotela vzdialeného asi 2km. Stále čakať a trpezlivosť, to nám hovorili organizátori. Báľ som sa pokladať nové otázky, napríklad „Kedy môžeme ísť naspäť do haly na tréning?“ a „Zajtra ako pôjdu autobusy?“. Po každej otázke nasledovali nové problémy, krútenie očí a dokonca aj útek jednej z pomocníčok.

Ešte nie je deň za nami, stalo sa toho, respektíve nestalo sa nič správne, dosť. Nervy máme skúšané veľkolepo. O chvíľu ideme na tréning, predpokladaný odchod 18:00, ale v pohode môžeme čakať aj hodinu, to tu je taký časový Bulharský meter. Povedali nám nejaký čas, aby sa nás zbavili.

A tu sa všetko zlé končí. Na tréning už pre nás prišiel autobus presne o šiestej hodine. V hale sme sa stretli a zvitli so zvyškom našej výpravy. Absolvovali sme kvalitný a intenzívny tréning – mimochodom už trénovali aj Ma Long a Xu Xin hneď vedľa našich, a to začínajú až vo štvrtok. Baška a Sašo mali síce tiež svoje zaujímavé príhody, niektorí, tí ktorí mali ozaj malé izby, si pokritzovali

hotel, ale na večeri už bola dobrá a tímová atmosféra. V rýchlosti sme si poplakali nad vyžrebovaním. Urobili sme spoločne časový plán na zajtrajšok, rozdelili pomocníkov na koučovanie a pomerne skoro sa išlo spať. Bol to ozaj ťažký deň a všetci boli unavení z cestovania a z nekonečného čakania. Zajtra mladíci začínajú už o 8:30 tohto času, čo na Slovensku znamená o hodinu skôr – 7:30. To bude paráda.

Jaro Truksa, vedúci výpravy